

JAK MNE DCERA VYCHOVÁVALA

Pondělí, 24 srpen 2009

Často si říkám, jak je to vlastně s tou výchovou. Zda vychovávají rodiče dítě nebo dítě vychovává své rodiče. V mém případě dcera byla s mou výchovou dost úspěšná. Podařilo se jí vychovat ze mě tolerantní matku, kterou je tak něco nerozhází. Ona na to ovšem vždy velmi rafinovaně. Nedávno jsem si vzpomněla, jak dokázala zlomit můj odpor k tomu, chovat doma nějaké zvíře. Byla tehdy v pubertě a já jsem jednou odpoledne přišla z práce nic zlého netoužíc domů.

Dcera přišla pozdravit do mého a tajuplně mi sdělila: "Mami, u mě v pokoji teď spí nějaký pán, tak ne abys ho vzbudila, kdybys tam náhodou chtěla jít." Vlítla jsem do jejího pokoje jako tajfun. První, kam jsem pohlédla, byla její postel. Tam nikdo. Uff, to mi spadl kámen ze srdce. A na jejím psacím stole jsem objevila papírovou krabici, ve které spal ... důstojný kámen. Roztomilý pán. Pak už jsem bez protestů souhlasila s tím, že dojdeme koupit akvárium. Kámen dostal jméno Bobík a za nějaký čas přinesla dcera dalšího kámen. Kámen Vikinu. Přestože bydleli kdysi ve svém, Vikinu jsme jednoho rána našli v akváriu u Bobíka. Jak to dokázala, to nám není jasné, stěna akvária byla totiž vyřezána z kamene. Láska je prostě mocná síla.

Brzo na to se narodila dvě mláďata. Pozorovat je bylo pro celou rodinu zajímavé. Než se na televizi. Bobík se do několika pořízených týdnů a půl roku, přeměnil v krásného a důstojného kámen. Kámen je kolem dvou let. Během pozdního věku a zplodil další potomky ještě se svou dcerou i vnučkou. Z té doby se u nás ujalo řízení: je jako bobík, malý, ale výkonný. Když už byli všichni na světě a známí dostatečně zásobenými malými důstojnými kámeny, usoudila dcera, že je čas zkusit něco jiného. Kámen pandu, morče, zakrslého králíka, rybičky, koně, tebe s námi už víc jak sedm let sdílí byt distinguovaná černobílá dlouhosrstá kočička dáma. Sama si nás vybrala, když jsem po manželově tvé tvé infarktu šla hledat nějakou kočičku do útulku, aby mě doma po celý den společnost. Ne se jí podařilo manželovu depresi dostat, vždycky vycítí, když někdo potřebuje potěšení a tak se přitíká. Jsme jí vděční za spoustu krásných chvil, kdy nám dává najevo svou bezmeznou (skoro by se dalo říct až psi) náklonnost a lásku.

Je báječná a nevtíravou společnicí. Často si jen lehne na stůl a tiše pozoruje, jak na nás zrovna tvoje něco na světě. Vždycky nás spolehlivě rozesměje, jak si dokáže uvolnit lehnout na záda a roztáhnout tlapy do všech stran. Obohatila náš život a já nechápu, jak jsme předtím mohli bez tak úžasného zvířete žít. P.S. Dcera už je dospělá, takže kdyby mi tajuplně sdělila, že v jejím pokoji spí roztomilý pán, tak bych tam nevlítla jako tajfun, ale jen tiše obrátila oči v sloup. Ona je totiž na starost pro všechny pány...

Ariana